

Posudek vedoucího diplomové práce Zuzany Růžičkové „Evidování správních deliktů“

Práce byla odevzdána 18. listopadu 2015. Předložená diplomová práce o rozsahu 69 stran je členěna do několika kapitol. Po stručném úvodu autorka uvádí vstupní poznámky k pojmu správního deliktu, jeho znakům a k druhům správních deliktů. Druhá kapitola obsahuje popis právní úpravy současných dílčích záznamů a evidencí správních deliktů. Ve třetí kapitole autorka zmiňuje otázky spojené s evidencí správních deliktů, rozebírá zejména důvody pro a proti zavedení evidence, uvažuje o šíři a rozsahu evidovaných správních deliktů a o možné kriminalizaci „přestupkové recidivy“. Pátá, nejobsáhlejší kapitola práce, obsahuje zpracování vlastního tématu – autorka rozebírá právní úpravu evidence přestupků. Není však jasné, proč autorka nazvala tuto kapitolu „Návrh centrální evidence přestupků“, když se evidentně jedná o již platnou, byť dosud neúčinnou právní úpravu (podobně uvádí i dále např. na str. 36 „navrhovaná úprava“, na str. 42 „navrhovaný § 88“). Autorka zde zřejmě vycházela ze starší verze práce. Šestá kapitola je věnována stručným poznámkám k právní úpravě evidence přestupků v zahraničí. Práce je zakončena závěrem, ve kterém diplomantka shrnuje dílčí závěry vyslovené v jednotlivých částech práce.

Práce má převážně popisný charakter, což je ovšem ovlivněno skutečností, že jde o nový institut, jehož právní úprava dosud nenabyla účinnosti. V práci je řada nepřesných formulací (např. str. 12 – Tyto správní delikty působí hlavně jako zajišťovací opatření pro řádný průběh konkrétního procesu, str. 37 – odpovědná úřední osoba, str. 38 – argumentace a maiori ad minus se týká výkladu právní normy). Práci by prospěla též pečlivější korektura (např. chybějící čárky, nesrozumitelná formulace na str. 17, bod 3.2.2 první věta). Ke způsobu citací lze autorce vytknout, že např. citace časopiseckých článků je provedena z internetových zdrojů a nikoli z příslušného periodika, totéž platí při komparaci právní úpravy evidence přestupků v zahraničí, kdy autorka vůbec nepoužila původní prameny. Některé myšlenky se v práci několikrát opakují.

Z konkrétních připomínek, resp. námětů do diskuse při ústní obhajobě lze uvést:

Str. 28 – znamená kriminalizace „přestupkové recidivy“ to, že by přestupky projednávaly soudy? Může novela zákona o přestupcích zavést kriminalizaci recidivy přestupků (str. 30)?

Str. 32 – jakou preventivní činnost má autorka na mysli (otázka komu a za jakým účelem se poskytují údaje z evidence).

Str. 38 – není jasné, co míní autorka v daném kontextu tím, že „nesmí ale dojít ke dvojímu přičítání“?

Str. 41 – jak by autorka vyložila ustanovení § 50 odst. 5 přestupkového zákona v novelizovaném znění?

Str. 42 – které další orgány a osoby mohou zapisovat údaje do evidence přestupků?

Str. 44 – pokud je návrh na projednání přestupku podán opožděně, jde o důvod pro odložení věci?

Str. 46 – co autorka myslí tím, že po dobu 5 let může evidování přestupku působit jako překážka zaměstnání?

Str. 48 a násl. – autorka mohla kromě prostého výčtu uvést konkrétnější údaje a příklady (např. kdy ČNB prověřuje bezúhonnost a důvěryhodnost osob?).

Práce podle mého názoru ještě splňuje požadavky kladné na tento typ prací. Při ústní obhajobě se však musí diplomantka vypořádat s výše uvedenými připomínkami a s níže uvedenými otázkami.

Otázky:

1. Která jsou rozhodnutí, která mají odkladný účinek ve vztahu k pravomocnému rozhodnutí o přestupku (§ 16i odst. 1 zákona č. 269/1994 Sb.)?
2. Jak se promítlo vytvoření evidence přestupků do úpravy přestupkového práva (např. do úpravy skutkových podstat)?

V Praze dne 8. 12. 2015

doc. JUDr. Helena Prášková, CSc.